

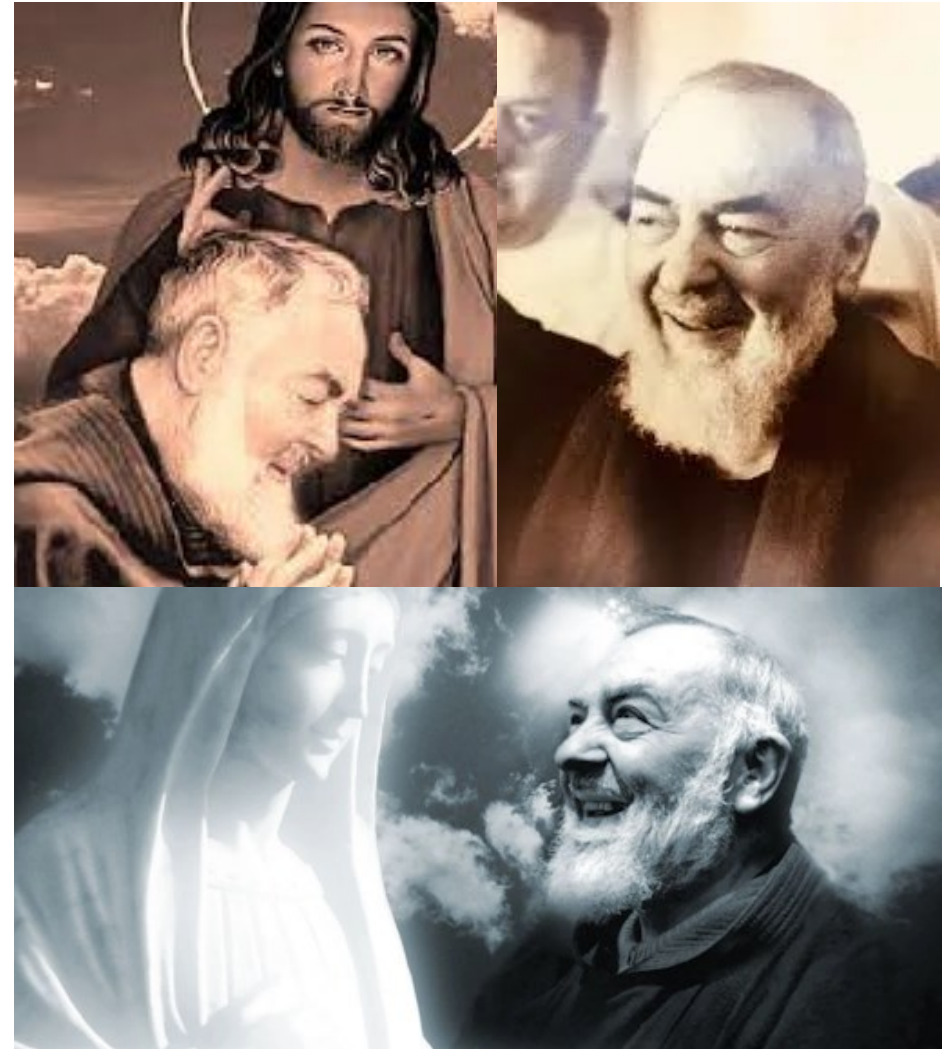
De Tien geboden

De tien geboden in catechismus van de katholieke kerk

- Ik ben de Heer uw God.
Gij zult geen afgoden vereren, maar Mij alleen aanbidden en boven alles beminnen.
- Gij zult de Naam van de Heer uw God, niet zonder eerbied gebruiken.
- Wees gedachtig, dat gij de dag des Heren heiligt.
- Eert uw vader en uw moeder.
- Gij zult niet doden.
- Gij zult geen onkuisheid doen.
- Gij zult niet stelen.
- Gij zult tegen uw naaste niet vals getuigen.
- Gij zult geen onkuisheid begeren.
- Gij zult niet onrechtvaardig begeren, wat uw naaste toebehoort.'

Beknopte Biografie van Pater Pio

Deel 13-1

Pater Pio van Pietrelcina, geboren Francesco Forgione, spirituele erfgenaam van Sint Franciscus van Assisi, was de eerste priester die op zijn lichaam de stigmata van de kruisiging vertoonde. Reeds bij leven gekend als "gestigmatiseerde broeder" zette pater Pio, aan wie de Heer bijzondere bovennatuurlijke gaven had geschonken, zich totaal in voor het heil van de zielen. Tot op de dag van vandaag bereiken ons zeer talrijke getuigenissen van de "heiligheid" van de kloosterling, vergezeld van dankbetuigingen. Zijn providentiële voorspraak bij God bewerkte voor velen genezing van lichaam en geest.

Pater Pio van Pietrelcina, alias Francesco Forgione, werd op 25 mei 1887 geboren in Pietrelcina, een dorpje in de streek van Benevento. Hij kwam ter wereld in een huis van arme mensen waar vader Grazio Forgione en moeder Maria Giuseppa Di Nunzio reeds andere kinderen hadden verwelkomd.

Vanaf zijn prilste jeugd voelde Francesco het verlangen om zich totaal aan God te wijden en dit verlangen maakte hem verschillend van zijn leeftijdgenoten. Dit "verschil" was voorwerp van opmerkingen vanwege familieleden en vrienden. Moeder Peppa vertelde: *"Hij beging geen enkele nalatigheid, geen enkel vergrijp, was niet lastig, gehoorzaamde altijd aan mij en aan zijn vader, elke morgen en elke avond ging hij naar de kerk om Jezus en Maria te bezoeken. Van de ganse dag ging hij nooit naar buiten met kameraden. Ik zei hem eens: 'Franci, ga eens wat buiten spelen.' Hij weigerde door te zeggen: 'Ik wil er niet naartoe gaan omdat ze vloeken.'"*

Uit het dagboek van pater Agostino van San Marco in Lamis, een van de geestelijke leiders van pater Pio, kwam men te weten dat pater Pio vanaf 1892, toen hij nog maar vijf jaar was, reeds zijn eerste mystieke ervaringen had. Extases en verschijningen waren zó talrijk dat het kind ze volkomen normaal vond.

Mettertijd kon Francesco's grootste droom verwezenlijkt worden, nl. zijn leven totaal aan de Heer wijden. Op 6 januari 1903, toen hij zestien jaar was, trad hij als postulant binnen in de orde van de kapucijnen en werd priester gewijd in de kathedraal van Benevento op 10 augustus 1910. Wegens zijn precaire gezondheidstoestand begon zijn priesterleven aanvankelijk in

De osmogenese is een bijzondere gave die aan enkele uitverkorenen werd verleend. Het is wel zo dat hun aanwezigheid en habijt, eenvoudigweg hun uitstraling werd opgemerkt door een bepaalde geur, die wij kennen als de 'geur van heiligheid'. Pater Pio was daarvoor bekend. Dit kwam zo dikwijls voor, dat men niet aarzelde het de 'geuren van Pater Pio' te noemen. Vaak ging het rechtstreeks van zijn persoon uit, soms had het te maken met zijn habijt of voorwerpen die hij had aangeraakt. Op andere momenten bleef de geur hangen op plaatsen waar hij was voorbijgekomen.

Op een dag verwijderde een befaamde arts een windsel dat met bloed van zijn zijde was doordrenkt. Vervolgens bracht hij het in een flesje om hiervan een analyse te laten maken in zijn labo in Rome. Tijdens de reis – waarop niemand op de hoogte was van wat de arts bij zich droeg – begonnen een officier en andere medereizigers de geur op te merken, die geleek op wat van Pater Pio uitging. De arts bewaarde het recipiënt in zijn bureel en gedurende lange tijd bleef die geur daar hangen, waarover meerdere mensen zich bevraagden.

Aldus getuigt E.H. Modestino: "Toen ik mijn vakantie eens nam in San Giovanni Rotondo gebeurde dit. 's Morgens begaf ik mij naar de sacristie om de mis te dienen van Pater Pio Maar ook anderen eisten die eer op. Om de knoop door te hakken, zegde Pater Pio hen dat er slechts één misdienaar nodig was en dat ik het was. Iedereen zweeg. Ik vergezelde Pater Pio naar het altaar van St. Franciscus. Zodra het hek gesloten was, begon ik de mis te dienen in de diepste concentratie. Bij het 'Sanctus' kwam in mij het verlangen om opnieuw die fijne geur op te vangen, die ik reeds had bemerkt bij het kussen van zijn hand. Ineens overviel mij een wolk parfum; deze omgaf mij en groeide zo aan dat ik buiten adem geraakte. Vrezend dat ik bewusteloos zou vallen, hield ik mij aan de leuning vast. Inwendig bad ik Pater Pio om te voorkomen dat ik zou vallen, want dit zou de gelovigen hebben doen opschrikken. Op datzelfde ogenblik hield de geur op. 's Avonds vergezelde ik Pater Pio naar zijn cel en ik vroeg hem mij dit fenomeen te verklaren.

Vervolg Deel 13-2

De hiërognosie

Pater Pio was in staat te weten of iemand priester was en of bepaalde voorwerpen gewijd waren. De hiërognosie (d.i. het weten of iets of iemand gewijd is) was een van de vele bovennatuurlijke gaven die pater Pio bezat. Op een dag wachtte een man op pater Pio in de sacristie, samen met andere mannen. Hij was gekleed in een prince-de-galles en had een stropdas aan. Hij stond vooraan in de rij. Pater Pio kwam bij hem en zei: "Eerwaarde, u bent vermomd naar hier gekomen. U hoeft er nochtans niet beschaamd in te zijn dat u mij komt opzoeken. Kom volgende keer terug gekleed als priester!"

Een jongeman meldde zich bij hem aan. Hij had gewoon een broek en een trui aan. Pater Pio beval hem weg te gaan en terug te komen in de kleren van de heilige Dominicus. Van zijn stuk en in verlegenheid gebracht bekende de jongeman tegenover allen dat hij een priester-dominicaan was.

Wanneer de mensen pater Pio voorwerpen aanboden (rozenkransen, medailles, heiligenbeelden) met de vraag ze te wijden, gaf de pater wel eens een voorwerp terug met de verklaring: "Dit is al gewijd." En dat was inderdaad zo.

Pater Pio 'voelde' of water al dan niet gewijd was en indien iemand hem een fles aanbood waarin water uit Lourdes zat, dan bracht hij die zonder vragen te stellen aan zijn lippen en kuste ze.

De Romeinse trambediende, aan wie Onze-Lieve-Vrouw in een grot aan de drie fonteinen in Rome verschenen was (de Maagd van de Openbaring), ging op een dag pater Pio bezoeken. Hier volgt zijn relaas: "Toen ik voor zijn aangezicht stond – wij hadden elkaar nog nooit ontmoet – reikte ik hem een zakje aan zonder hem te zeggen wat het bevatte. Pater Pio nam het, drukte het vol overgave tegen zijn borst maar gaf het me niet terug. Het zakje bevatte een beetje aarde uit de grot van de drie fonteinen."

De Geuren

verschillende kloosters van de streek van Benevento waar Pio door zijn oversten naartoe gestuurd werd om er zijn genezing te bevorderen. Vanaf 4 september 1916 tot aan zijn dood op 23 september 1968 verbleef hij, behalve tijdens een paar kleine onderbrekingen, altijd in het klooster van San Giovanni Rotondo aan de Gargano.

In deze lange periode waarin geen belangrijke gebeurtenissen de kloosterstille verstoorden, begon pater Pio heel vroeg aan zijn dag. Vóór dag en dauw begon hij met het gebed ter voorbereiding van de eucharistieviering. Daarna ging hij naar de kerk voor deze eucharistieviering waarna een lange dankzegging volgde, een gebed op de galerij vóór het Heilig Sacrament en tenslotte een langdurige belijdenis.

Een van de gebeurtenissen die het leven van de pater grondig tekenden deed zich voor in de ochtend van 20 september 1918, toen hij biddend vóór het kruisbeeld in het koor van het oude kerkje de gave van de zichtbare stigmata ontving die open, vers en bloedend bleven gedurende een halve eeuw. Dit uitzonderlijke fenomeen wekte de aandacht van artsen, geleerden en journalisten maar vooral van het gewone volk dat in de loop van zoveel decennia zich naar San Giovanni Rotonde begaf om er de "heilige" kloosterling te ontmoeten.

In een brief van 22 oktober 1918 aan pater Benedetto vertelt pater Pio over zijn "kruisiging" het volgende:

"... wat zal ik jullie vertellen over wat jullie me vragen, nl. hoe mijn kruisiging zich heeft voorgedaan? Mijn God, wat een verraaiing en wat een vernedering voel ik als ik moet duidelijk maken wat U in mij, uw zelig schepsel hebt verricht! Het was de ochtend van de twintigste van vorige maand (september) in het koor, na de eucharistieviering, toen ik overvallen werd door een gevoel van rust, net zoals een vredige slaap. Alle inwendige en uitwendige zintuigen en ook mijn geestelijke vermogens bevonden zich in een onbeschrijflijke toestand van rust.

Rond mij en binnenin mij was er totale stilte; er volgde op het gevoel van gemis aan alles plots een grote vrede en overgave en dan een terugkomen in dezelfde chaos; dit alles gebeurde in een flits. En terwijl dit alles gebeurde zag ik vóór mij een raadselachtig personage zoals dat wat ik gezien had op de avond van de 5e augustus en dat er enkel van versilde doordat de handen, de voeten en de borst druipten van het bloed. Zijn gezicht joeg me de stuipen op het lijf; wat ik op dat ogenblik in mij voelde zou ik jullie niet kunnen zeggen. Ik voelde me sterven en ik zou inderdaad gestorven zijn indien de Heer niet had ingegrepen om mijn hart te ondersteunen: zó voelde ik het uit mijn borst springen. Het personage trok zich terug en ik stelde vast dat mijn handen, mijn voeten en mijn borstkas doorboord waren en bloedden. Stel jullie de kwelling voor die ik toen ervoer en die ik bijna alle dagen zal ervaren. Uit de wonde van het hart spuit er constant bloed vooral van donderdagavond tot zaterdag. Vader, ik sterf van de pijn, door de kwelling en de daarop volgende verwarring die ik voel in het binnenste van mijn ziel. Ik vrees dat ik ga doodbloeden indien de Heer niet naar het gekreun van mijn arm hart luistert en deze verschijnselen niet van mij wegneemt..."

Doorheen de jaren komen de gelovigen dus vanuit alle delen van de wereld naar deze gestigmatiseerde priester om zijn machtige voorspraak bij God te verkrijgen.

Na vijftig jaar leven in gebed, nederigheid, lijden en opoffering om zijn liefde te verwerkelijken, realiseerde pater Pio twee initiatieven in twee richtingen: een verticale naar God met de oprichting van "gebedsgroepen" en een horizontale naar de broeders met de bouw van een modern ziekenhuis: "Casa Sollievo della Sofferenza" (Huis "Verlichting van het lijden").

daarna, na de wapenstilstand met de geallieerden op 8 september 1943 en na de daaropvolgende oorlogsverklaring van Italië aan Duitsland begreep ik het wel allemaal!

Een vrouw vertelde: "Ook ik wilde deelnemen aan een georganiseerde reis naar San Giovanni Rotondo om pater Pio te leren kennen en en hem te ontmoeten. Dat was in 1961. In de bus was er een man die opeens luid riep: "Mijn vrouw wilde dat ik met haar meeding naar deze 'bedrieger'". Dit was natuurlijk een verwijzing naar de dierbare pater. Deze beschuldiging ging dwars door mijn hart. Toen we in San Giovanni Rotondo aankwamen gingen we onmiddellijk naar de kerk om er de heilige mis bij te wonen. Na de mis begaf pater Pio zich onder de pelgrims. Toen hij dichtbij ons kwam bleef hij staan vlak vóór de man die zich in de bus negatief over hem had uitgelaten en zei: "Kom hier, kom bij die bedrieger!" De man werd bleek, knielde neer en kon enkel stamelend zeggen: "Vergeef me pater! Vergeef me!" Pater Pio legde een hand op zijn hoofd en zegenend vervolgde hij: "Sta op, ik vergeef je." De man was meteen bekeerd en allen waren vol bewondering en ontroering."

Een vrouw vertelde: "In 1945 bracht mijn moeder me naar San Giovanni Rotondo om pater Pio te leren kennen en om bij hem te biechten. Er was veel volk. In afwachting van mijn beurt dacht ik na over alles wat ik aan de pater moest zeggen maar toen ik dan bij hem was klapte ik volledig dicht. De dierbare pater bemerkte meteen mijn bedeesdheid en zei met een glimlach: "Wil je dat ik het in jouw plaats zeg?" Ik knikte instemmend en meteen stond ik stomverbaasd. Dat kon niet waar zijn! Pater pio zegde woord voor woord alles wat ik hem had willen zeggen. Ik werd rustig en kalm en ik dankte in gedachten de geëerde pater dat hij mij een van zijn uitzonderlijke bovennatuurlijke gaven had laten ervaren. Ik vertrouwde hem de gezondheid toe van mijn ziel en mijn lichaam. Hij antwoordde: "Ik zal altijd je geestelijke vader zijn!" Ik nam afscheid van hem met een immense vreugde in mijn hart. Terwijl ik in de trein op terugweg naar huis was, nam ik een intense geur waar die ik nooit zal vergeten!"

Vervolg pagina 34

Onder andere, zelf zwaar ziek kon pater Pio de gedachten, van andere mensen lezen. Op een keer kwam eerwaarde Heer Augustin hem opzoeken. Pater Pio vroeg hem: "Bid vanmorgen eens speciaal voor mij". Toen hij van de kerk wegging was hij van plan tijdens de eucharistie speciaal voor hem te bidden. Maar hij vergat het. Wanneer hij pater Pio terug ontmoette vroeg deze: "Hebt ge voor mij gebeden?" Abbé Augustin gaf zijn vergetelheid toe en pater Pio zei daarop: "t Is goed, Ons Heer heeft uw intenties aanvaard toen je van de kerk wegging."

Op een keer toen pater Pio in het heiligdom aan het bidden was kwamen zijn confraters hem vragen om van iemand een particuliere biecht te horen. Pater Pio keek op en zei op strenge toon: "Denkt ge dat, nadat Ons Heer 25 jaar heeft gewacht, hij geen 5 minuten geduld moet hebben? En iedereen begreep dat pater Pio de waarheid had gesproken!

Pater Carmelo Durante, die de overste was van pater Pio in het klooster van San Giovanni Rotondo gaf dit getuigenis naar aanleiding van de gave van profetie van pater Pio. "Gedurende de Tweede Wereldoorlog hoorden we bijna dagelijks spreken over de oorlog, over schitterende militaire overwinningen die de Duitsers op het front behaalden. Op zekere morgen, toen de gemeenschap in de kleine zaal samen zat, hoorde ze het recente nieuws, nl. dat de Duitsers zich naar Moscou begaven. Ik stond aan de grond genageld met de gedachte dat dit het einde van de oorlog zou kunnen betekenen en ook de uiteindelijke overwinning van de Duitsers. Ik kwam in de gang de eerwaarde pater Pio tegen, en ik vertelde hem erg gelukkig en vol enthousiasme: "De oorlog is gedaan." "Wie heeft u dit verteld?", vroeg pater Pio. En ik toonde hem de krant. Pater Pio zei daarop: "Heeft Duitsland gezegevierd? Denk eraan: Duitsland zal deze keer verliezen. Het zal niet zijn zoals de andere oorlog, vergeet dat niet." Maar ik repliceerde: "De Duitsers trekken al op naar Moscou." Pater Pio zei: "Vergeet niet wat ik u gezegd heb, ..." en toen ik nog insisterde: "Maar als Duitsland de oorlog verliest, verliest Italië ook!" En toen zei hij me nog op een besliste toon: "Kijk goed uit je twee ogen of ze wel samen de oorlog beëindigen." Op dat moment leken die woorden nogal mysterieus, want er bestond een verbond tussen Duitsland en Italië. Maar het jaar

In september van het jaar 1968 kwamen duizenden vromen en geesteskinderen van de pater naar het trefpunt in San Giovanni Rotondo om samen de 50e verjaardag van de stigmata te herdenken en het vierde internationaal congres van de gebedsgroepen bij te wonen.

Niemand kon echter vermoeden dat op 23 september 1968 om 2.30 u het aardse leven van pater Pio van Pietrelcina een einde zou nemen.

De Mirakels

Het is moeilijk te definiëren wat een mirakel is. Laten we een mirakel beschouwen als een bovennatuurlijke gebeurtenis. Of kunnen we zeggen: een mirakel is een gebeurtenis waarin de wetten van de natuur de wetten van een hogere macht ondergaan, zeggen we dan maar: de wil van God. Gedurende het leven van Pater Pio van Pietrelcina zijn er veel mirakels gebeurd. Pater Pio was zich bewust dat die mirakels van Goddelijke oorsprong waren. Telkens als iemand hem kwam opzoeken om te bedanken voor een bijzondere gunst die hij had verkregen, drong de pater erop aan dat die persoon de Heer zelf zou bedanken. De Heer alleen kan mirakels doen.

Vervolg pagina 6

Pater Pio verkreeg een van zijn eerste mirakels in 1908. Hij verbleef toen in het klooster van Montefusco. Voor zijn tante Daria, van wie hij veel hield, en die in Pietrelcina woonde, verzamelde hij kastanjes die hij in een kleine zak deed. De tante kreeg die kastanjes en at ze op. Het zakje bewaarde ze als souvenir. Op een avond, lange tijd daarna, wilde tante Daria in een lade wat zoeken, zij gebruikte daarvoor een olielamp, maar in die lade bewaarde haar man ook de cartouches voor zijn wapen. Een vonk uit de lamp veroorzaakte een ontploffing die de tante trof in het gelaat. Huilende van de pijn, zocht de tante naar het zakje waarin pater Pio die kastanjes had gegeven, en legde dat zakje op haar gelaat. Onmiddellijk was de pijn weg, en op haar gelaat waren achteraf geen sporen van brandwonden.

Tijdens de tweede wereldoorlog, was het brood slechts met bonnetjes te verkrijgen. Veel mensen kwamen dan ook naar het klooster van Onze lieve Vrouw van Genade om een aalmoes te verkrijgen. Toen de monniken eens naar de refter gingen was er slechts een halve kilo brood in de mand. De gemeenschap zegde het gebed en ieder ging zitten voor de soep. Pater Pio, was langs de kerk gegaan, hij kwam terug met een grote hoeveelheid vers brood. Aan de abt die hem vroeg waar hij dat brood had gehaald, antwoordde hij: "een bedevaarster aan de deur had ze hem gegeven". Niemand zei iets, maar iedereen had begrepen dat alleen pater Pio dergelijke bedevaarsters kon ontmoeten.

Eens had de koster vergeten de hosties klaar te zetten die moesten worden geconsacreerd voor de communie. Er waren er maar enkele in de ciborie. Nadat hij biecht had gehoord, begon pater Pio de communie uit te delen aan de talrijke gelovigen. Hij kwam er geen te kort, en op het einde bleven er nog over.

Een vrouw die vaak geestelijke leiding kwam vragen bij Pater Pio, had van hem een brief ontvangen, en had zich aan de kant van de weg neergezet om hem te lezen. Maar de wind rukte de brief uit haar handen. De brief haperde bij aan een steen, en de vrouw kon de brief terugnemen. De volgende dag zei pater Pio aan de vrouw: "Pas op voor de wind, als ik er mijn voet niet had op gezet, zou die zeker in de valei zijn gewaaid".

moeten wachten in Bologna. Toen hij gedaan had met biechten, vroeg pater Pio hem: "Mijn zoon, hebt u me niets vergeten te vertellen?" Toen hij negatief antwoordde, dacht hij goed na en vond niets. Dan zei pater Pio hem met veel begrip: Mijn zoon, gij zijt in Bologna om 5 uur 's morgens aangekomen. De kerken waren toe. In plaats van te wachten ben je naar het hotel geweest om wat te rusten voor de H. Mis. Ge hebt u op bed gelegd en hebt zo diep geslapen dat je pas om 15 uur wakker bent geworden, zodanig dat je de Eucharistie niet kon celebreren. Ik weet dat je het niet uit kwade wil hebt gedaan Maar het getuigt van wat tekort aan waakzaamheid tegenover ons Heer.

Toen er nogal wat volk afkwam om pater Pio te zien waren er twee gewapende bewakers belast met de veiligheid van de pater. Toen dan eens na de eucharistieviering pater Pio zich terugtrok naar de sacristie om zijn gewaden uit te doen zei hij tot één van de bewakers vriendelijk: "wanneer ge hier gedaan hebt, en ik mijn dankzegging heb beëindigd, kom dan eens naar mijn kamer, ik moet u iets zeggen." De bewaker was erg gelukkig, en wachtte tot pater Pio zijn dankzegging had gedaan. Hij ging hem opzoeken naar zijn kamer. Pater Pio zei hem: "Ge moet eens naar je ouders gaan, want binnen de acht dagen ga je sterven." De man antwoordde "Ik voel me opperbest, pater." Pater Pio zei daarop: "wees niet ongerust, over 8 dagen ga je je nog beter voelen. Dit leven is toch maar een pelgrimstocht. Ga verlof vragen en regel je zaken met je familie; morgen zou het al te laat kunnen zijn. Nogal onthutst vroeg de bewaker hem: "Mag ik vertellen wat u mij gezegd hebt?" Pater Pio zei: "Niet direct, maar wel als je thuis bent." De jonge man ging het dorp in en vroeg aan zijn overste om naar huis te mogen gaan. De verantwoordelijke weigerde aanvankelijk, omdat hij het een onvoldoende motief vond, maar toen pater Pio tussenbeide kwam mocht hij eindelijk vertrekken. Eenmaal thuis vertelde de man wat pater Pio hem gezegd had en dat hij nu gekomen was om zijn familie te groeten voor zijn dood. En op het einde van 8 dagen is hij overleden.

De religieuzen van het klooster van Venafro, die pater Pio gedurende een tijd hadden opgevangen waren getuigen van de visioenen maar ook nog van andere onverklaarbare verschijnselen.

In het klooster zag hij pater Pio die reeds de schuld van enkele dorpsbewoners geraden had. Onder een onweerstaanbare dwang wierp de man zich op de knieën in de biechtstoel. Hij had nog maar pas een kruisteken gemaakt of hij hoorde roepen: “ga weg! ga weg, onmiddellijk ga weg zeg ik. Weet u dan niet dat het verboden is u te drenken in het bloed van een moord? Ga weg! Ga weg!”. Daarna nam de pater de man bij de arm en joeg hem uit de kerk. Bewust van zijn onzure intenties, vluchtte de man naar buiten, viel neer op een steenblok, zijn gezicht in de modder en werd zich bewust van zijn ontelbare zonden. In een oogwenk kwam zijn leven voor de geest en in een ommezwaai zag hij zijn boosaardigheid in. Met pijn in het hart keerde hij terug naar de kerk en vroeg pater Pio om te biechten, met een oprecht hart deze keer. Pater Pio sprak vol tederheid, alsof hij hem altijd gekend had. Om niet te vergeten beleed hij al zijn zonden, één na één, misdrijf na misdrijf, met alle details. De man kon zijn gruwelijke misdaad toegeven, misdaad die hij alleen kende. Uitgeput maar verlost wierp hij zich voor de pater neer en vroeg nederig vergiffenis. Het is niet alles. Toen de penitent zich klaar maakte om te vertrekken, zei pater Pio tot hem: “hebt ge nooit verlangd naar een zoon?”. De man dacht: “maar nee toch, weet pater Pio dat ook al?!” En pater Pio voegde er aan toe: “stop met God te mishagen en ge zult een zoon krijgen”. Een jaar later, dag op dag, kwam de man pater Pio terug opzoeken, overtuigd en vader van een zoon, geboren uit zijn vrouw die hij wilde doden.

De pater Gardiaan van het klooster van San Giovanni Rotondo vertelde: “Eens kwam hier een zakenman toe uit Pisa met de vraag aan pater Pio om de genezing van zijn dochter. Maar pater Pio bekeek hem en zei: “gij zijt zieker dan uw dochter, gij schijnt bijna dood te zijn.” De man antwoordde daarop: “Bijlange niet, ik voel me prima.” Pater Pio ging verder: “Sukkelaar, hoe kunt ge zeggen dat je je goed voelt met al die zware fouten op je geweten? Minstens 32!” Onmiddellijk daarop beleed de man zijn fouten. En na zijn biecht vertelde hij aan iedereen dat pater Pio hem al zijn zonden die hij had bedreven op voorhand reeds kende.

Een priester vertelde een voorval dat een confrater had meege maakt toen hij van tamelijk ver naar pater Pio was gekomen om te biechten. Hij had van trein moeten overstappen en had uren

Een geestelijke leerlinge van Pater Pio, Mevrouw Cleonice, heeft verteld: Tijdens de laatste oorlog was mijn kleinzoon krijgsgevangene. Een jaar lang was er geen nieuws van hem. Iedereen dacht dat hij dood was.

Zijn vader en moeder leden er erg onder. Op een dag ging zijn moeder knielen in de biechtstoel van pater Pio, om te vragen of haar zoon nog leefde. Ze wilde niet heengaan voordat de pater haar antwoord had gegeven. Ontroerd, keek pater Pio haar aan en zei: Sta op en ga in vrede. Enkele dagen later, kon ik het verdriet van de ouders niet meer verdragen, en ik besloot een mirakel te vragen aan Pater Pio. Met een hart vol hoop zei ik tot de pater: ik wil een brief schrijven naar mijn kleinzoon Giovannino, maar ik weet niet waar hij is, ik kan alleen zijn naam schrijven op de brief. U en uw engel bewaarder kunnen ons zeggen waar hij is. Pater Pio antwoordde niet. Ik schreef de brief, en die avond voor het slapen gaan, legde ik de brief op de nachttafel. De volgende morgen, tot mijn grote verwondering was de brief verdwenen. Ontroerd, ging ik de volgende dag Pater Pio bedanken. Hij zei me: bedank eerder Onze lieve Vrouw. Twee weken later waren er voor de hele familie tranen van vreugde. We dankten God en Pater Pio, want mijn kleinzoon, die iedereen dood waande, had op de brief geantwoord.

Mevrouw Luise had een zoon, officier bij de Koninklijke Britse Marine. Luisa bad elke dag voor zijn bekering, en voor het behoud van haar zoon. Op een dag kwam ze een onbekende Engelsman tegen in San Giovanni Rotondo. Hij had enkele dagbladen bij die Luisa vroeg. Daarin vernam ze dat de boot van haar zoon was vergaan. Ontsteld, ging ze vlug Pater Pio opzoeken. Pater Pio vroeg haar wie haar had gezegd dat hij dood was. Pater Pio gaf haar het adres van het hotel waar haar zoon verbleef voordat hij terug zou inschepen. Hij werd gered na de schipbreuk in de Atlantische oceaan. Luisa schreef onmiddellijk een brief en na enkele dagen kreeg ze antwoord van haar zoon.

In San Giovanni Rotonde kende men een zeer goede vrouw, zo goed dat Padre Pio zei dat men haar als voorbeeld kon stellen voor sommige biechtvaders.

Vervolg pagina 8

Met andere woorden: het was een heilige vrouw. Op het einde van de vasten werd deze vrouw “Paolina” zwaar ziek. De dokters hadden geen enkele hoop haar te redden. Haar echtgenoot, vergezeld van hun vijf zonen, ging naar het klooster.

Zij smeekten Padre Pio, de jongste kinderen klampten zich wendend vast aan de pij van Padre Pio. Verward dwong Padre Pio zich hen te troosten en beloofde voor hun moeder te bidden.

Bij het begin van de Goede Week drukte Padre Pio zich anders uit. Aan diegene die zijn bemiddeling vroegen voor de genezing van Paolina antwoordde de padre vastberaden “zij zal herleven op de dag van Pasen”.

Op Goede Vrijdag verloor Paolina het bewustzijn en heel vroeg de zaterdag raakte zij in coma. Na enkele uren bewoog zij niet meer. Zij scheen dood. Enkele naastbestaanden van Paolina kleedden haar, volgens de traditie, met haar huwelijkskleed, anderen liepen wanhopig van het klooster waar Padre Pio herhaalde “zij zal herleven”. Padre Pio ging de H. Mis opdragen.

Op het ogenblik dat Padre Pio het gloria begon te zingen en terwijl de klokken luiden, ondertussen de verrijzenis van Christus aankondigend, brak zijn stem in een snik en zijn ogen vulden zich met tranen. Op hetzelfde ogenblik herleefde Paolina. Zonder hulp stond zij op van haar bed, knielde en bad driemaal luid op het Credo. Dan stond zij op en glimlachte.

Was zij genezen? Was zij verzezen? Padre Pio had gezegd: “zij zal herleven”. Hij had niet gezegd: “zij zal genezen”. Als men vroeg aan Paolina wat er gebeurd was terwijl men haar dood waande, antwoordde zij slechts, wat blozend: “ik steeg, ik steeg, gelukkig...als ik in een groot licht trad, ben ik achteruitgegaan, ik ben teruggekomen”.

Een moeder vertelde:” Mijn dochter geboren in 1953, werd in 1955 gered dank zij Padre Pio. Inderdaad de morgen van 6 januari 1955, terwijl mijn man en ik naar de mis waren, is het meisje, thuisgebleven met de grootouders en een van haar ooms, in een kuip met kokend water gevallen. Zij had brandwonden in de derde graad aan de onderbuik tot achter aan het lichaam. Ik smeekte Padre Pio ons te helpen om het meisje te redden. De dokter die kwam anderhalf uur nadat wij hem geroepen hadden, gaf geen enkel geneesmiddel en raadde ons aan het meisje naar de kliniek te brengen, want hij vreesde het ergste. Na het vertrek

communies. Immers gedurende jaren heb jij in staat van dood-zonde gecommuniceerd aan de zijde van uw moeder en uw man”. De dame, ondersteboven en vol spijt, ontving al wenend de absolutie. Enkele dagen later vertrok zij vredevol terug naar Engeland.

Een man vertelt. Op een avond at ik enkele vijgen meer dan naar gewoonte. Scrupuleus als ik was omwille van die gulzigheid besloot ik 's anderendaags te biechten bij pater Pio. Op weg naar het klooster deed ik mijn gewetensonderzoek. Ongelukkig herinnerde ik mij niet meer die zonde van gulzigheid. Maar alvorens aan pater Pio de absolutie te vragen zei ik: “ik geloof dat ik een zonde vergeten heb, maar voor 't ogenblik herinner ik ze mij niet”. Pater Pio zei al lachend: “Eh wel, zijn het de twee vijgen!?”

God ziet alles en Hij zal onze daden beoordelen. Het volgende verhaal toont duidelijk aan dat God onze intiemste gedachten kent. In 1920 meldde een man zich aan in het klooster van de Kapijciijnen. Zonder spijt in zijn hart dacht hij er aan zijn vrouw te vermoorden om met een andere te kunnen trouwen. Het lag dus uitsluitend in zijn bedoeling om zijn bezoek als alibi te gebruiken. Daar hij wist dat zijn vrouw een monnik kende in een nabijgelegen dorp van de Gargano, waar hij, noch zij gekend waren, kon hij er gemakkelijk zijn misdaad voorbereiden. Enige tijd later kon hij er zijn vrouw van overtuigen om die reis te doen. Na rijp beraad stelde hij zijn vrouw voor een bezoek te brengen aan die pater waarover iedereen sprak. De vrouw reserveerde een plaats voor een retraite en de man begaf zich alleen naar het klooster om een biechtgelegenheid te reserveren. Terwijl zijn vrouw op de biechtafpraak zou zijn, zou hij zich in het dorp laten zien met de bedoeling te zorgen voor een alibi. Hij bezocht een bistro en benaderde er enkele habitués. Hij zou hen dan een pint betalen, met hen een klapje doen en daarna vertrekken om zijn vrouw te vermoorden nadat zij het bezoek bij de pater had afgelegd. In volle natuur, in de avondschemering, zou niemand iets merken, ook geen lijk vinden. Daarna zou hij zijn kameraden in het bistro opnieuw opzoeken en vertrekken zoals hij gekomen was. Een perfect plan, met uitzondering van een klein detail: terwijl hij zijn misdaad voorbereidde, las iemand zijn gedachten.

Vervolg pagina 30

Pater Pio en zei tegen hem: "Pater, het is nu reeds een dag" De tweede avond deed ik hetzelfde." Pater Pio, het is nu al twee dagen" En zo ging dat voort gedurende drie maanden. Op een dag ging ik Pater Pio opzoeken en ik zei hem: "Pater het is nu al 81 dagen geleden dat ik gestopt ben met roken, 81 pakjes..." Pater Pio antwoordde: "Ik weet het net zo goed als jij, omdat je me ze alle avonden hebt doen tellen."

Een begeleider van een autobus met toeristen op excursie in Gargano zag Pater Pio in de sacristie binnen komen, precies op het ogenblik dat hij wou vertrekken. De man was vergezeld van een tiental personen die wilden biechten. Pater Pio vroeg aan de begeleider "En gij, mijn zoon, wil u zich ook laten zegenen?" Verrast, schoof de begeleider naar voor en knielde neer om de zegen te ontvangen, maar alvorens de zegen te geven, vroeg de pater nog: "En wat hebt u gedaan?" De man antwoordde: "Niets, vader, een paar uur geleden heb ik gebiecht op de berg San Angelo en nadien heb ik samen met mijn toeristen de H. Communie ontvangen". Pater Pio vervolgde: "En daarna?" De man antwoordde: "Ik heb piëteitsvolle voorwerpen gekocht". Pater Pio hernam: "Het zijn niet de devotiestukken die u geërgerd hebben, maar deze zoete dingen". Verbaasd herinnerde de begeleider zich dat hij, na de eucharistieviering, gevloekt had omdat de krokante zoetigheden die hij gekocht had minder geschikt waren dan die bedoeld door de toeristen. Teneer geslagen trachtte hij iets te zeggen, maar pater Pio vervolgde: "Het is niet alles. Op de weg nabij San Giovanni Rotondo hebt u de voerder van een voertuig beledigd omdat hij niet rechts hield". De begeleider, die aanvankelijk gezegd had dat hij niets gedaan had, zegde verward zijn schuldbelijdenis op.

Een Anglo-Italiaanse dame uit Engeland begaf zich onmiddellijk in de biechtstoel van pater Pio. Maar pater Pio luisterde niet naar haar belijdenis, hij sloot het raampje. Waarom wilde pater Pio de belijdenis van deze dame niet aanhoren? Deze dame kwam gedurende twee weken practisch alle dagen, waarna pater Pio uiteindelijk haar biecht afnam. Deze dame vroeg waarom zij zo lang moest wachten. Pater Pio antwoordde: "En jij, hoe lang heb jij de Heer laten wachten?" Gij moet u afvragen hoe Jezus en ik zelf u zouden kunnen ontvangen na al uw heiligschennende

van de dokter begon ik Padre Pio aan te roepen. Rond de middag, terwijl ik mij gereed maakte om naar de kliniek te gaan, riep mijn meisje vanuit haar kamer en zei: "Mama de brandwonden zijn weg;" Ik vroeg haar wie ze weggenomen had. Zij antwoordde: "Het is Padre Pio die gekomen is. Hij plaatste de wonden van zijn handen op mijn brandwonden". Inderdaad het lichaam van mijn dochtertje toonde geen enkel spoor van brandwonden meer.

De landbouwers van San Giovanni Rotondo houden eraan dit gebeuren te vertellen. Het was in de lente en amandelbomen in volle bloei kondigden een overvloedige oogst aan. Maar de bomen werden aangetast door rupsen: een overvloed van rupsen die, in bendes, de bloemen, de bladeren en ook de schors aanvielen. Na twee dagen, na vergeefs geprobeerd te hebben deze plaag te remmen, praatten de eigenaars, waarvan meerdere van deze bebouwing leefden, met Padre Pio. Vanuit het venster van het klooster, bekeek de monnik de door rupsen aangetaste amandelbomen et besloot ze te zegenen. Na zijn priesterkleren aange trokken te hebben, begon hij te bidden. Toen hij gedaan had, maakte hij met gewijd water een groot kruisteken in de richting van de bomen. De volgende morgen waren de rupsen verdwenen, maar de takken van de bomen waren naakt als stokken. Desondanks was de oogst, die verloren had geleken, overvloediger dan ooit. Hoe hadden bomen zonder bloemen, met naakte takken, vruchten in zo'n grote overvoed kunnen voortbrengen? Niemand weet het: de beste tuinbouwers hebben dit fenomeen niet kunnen uitleggen.

In de tuin van het klooster van San Giovanni Rotondo, groeiden cipressen, fruitbomen en hier en daar enkele dennen. In deze tuin hield Padre Pio ervan in de namiddag, vergezeld van vrienden of bezoekers, te genieten van de zachte frisheid van de schaduw. Zekere dag praatte Padre Pio, onder de bomen, met enkele mensen. Plots begonnen alle soorten vogels, merels, mussen, distelvinken, alsook krekels, een waar concert van piepen, fluiten en trillers te geven. Deze onverwachte symfonie scheen Padre Pio te vervelen die, de ogen opgeslagen en de wijsvinger aan de lippen, zei tot de vogels: "Het is genoeg nu."

Vervolg pagina 10

Onmiddellijk zwegen de vogels en de krekels, tot grote verwondering van de bezoekers. Zoals de Heilige Franciscus van Assisië had Padre Pio tot de vogels gesproken en zij hadden hem gehoorzaamd.

Priester Onorato vertelde 'Ik ging naar San Giovanni Rotondo in gezelschap van een vriend met een moto van het type "Guêpe 125". Ik kwam in het klooster aan een beetje voor het uur van het ontbijt.. In de eetzaal ging ik ,nadat ik de overste gegroet had, de hand van pater Pio vastnemen, die me plagend zei' Zo, beste jongen heeft je wesp (=guêpe) je gestoken?'. Pater Pio wist dus met welk middel ik naar het klooster gekomen was. ' Anderendaagsmorgens,nog altijd met 'de wesp', vertrokken we naar Saint-Michel. Halfweg moesten we bij gebrek aan brandstof de reservetank aanspreken; we besloten vol te tanken aan de berg San Angelo. Maar er was daar geen benzinstation open op dit uur. We besloten dan maar om terug te keren naar San Giovanni Rotondo in de hoop daar iemand te vinden die ons kon depanneren..

Ik was een beetje beschaamd als ik eraan dacht dat dit voorval me een pover figuur zou doen slaan bij de confraters die me verwachtten voor het ontbijt. We hadden nauwelijks enkele kilometers gereden of de motor begon te sputteren en viel daarna stil. De reservetank was leeg. Teleurgesteld maakte ik er mijn vriend opmerkzaam op dat er slechts een twaalftal minuten overbleven tot aan het uur van het ontbijt..

Het is op dat moment dat mijn vriend, tegelijk uit ergernis als uit solidariteit een goede trap gaf op de startpedaal. De 'wesp' ging in gang. Zonder ons vragen te stellen keerden we terug naar het klooster en juist toen we aankwamen viel de motor opnieuw stil. We onderzochten opnieuw de tank: zoals de eerste keer was die leeg.

In vijf minuten hadden we vijftien kilometer gereden, wat betekende dat we 180 km per uur gereden hadden...zonder benzine. Ik kwam in het klooster aan juist op het moment dat mijn confraters naar beneden kwamen voor het ontbijt..

Ik ging pater Pio tegemoet, die me een mysterieuze glimlach toestuurde.

te nemen. Dit deed hij nochtans telkens hij een kerk passeerde. Hij hoorde een stemmetje in zijn oor, dat van Pater Pio, die hem toefluisterde: "Laf!" Enkele dagen later ging hij naar San Giovanni Rotondo en Pater Pio zei tegen hem: "Opgepast, deze keer heb ik je maar een waarschuwing gegeven maar in de toekomst zal ik je een stevig pak slaag geven."

Bij zonsondergang, in de tuin van het klooster was Pater Pio aangenaam aan het keuvelen met enkele gelovigen en met zijn spirituele zonen wanneer hij opmerkte dat hij geen zakdoek meer had. Hij vertrouwde zijn sleutel toe aan één van de aanwezigen en vroeg hem naar zijn kamer te gaan en daar een zakdoek te halen. De man begaf zich dus naar de kamer van Pater Pio waar hij een zakdoek nam. Hij zag ook de handschoenen liggen en kon niet weerstaan aan de drang om een relikwie te ontvreemden. Hij nam een van de handschoenen en stak ze in zijn zak. Hij keerde terug naar de tuin en gaf de zakdoek aan Pater Pio die hem zei: "En nu ga je terug naar mijn kamer en leg je de handschoen terug die je weggenomen hebt.

Elke avond voor het slapen gaan knielde een dame voor de beeltenis van Pater Pio om hem zijn zegen te vragen. Haar man, alhoewel hij katholiek was en geloofde in Pater Pio veroordeelde dat overdreven gedrag en lachte iedere keer met haar. Op een dag zei hij tegen Pater Pio: "Weet u dat mijn echtgenote elke avond knielt voor uw foto en u om uw zegen vraagt? " En Pater Pio zei:" Ja, ik weet het, en jij , jij lacht er elke avond mee. "

Op een dag ging een gebrekkig katholiek die desondanks veel waardering genoot in kerkelijke middens, te biecht bij Pater Pio. De man verwaarloosde zijn vrouw en had een minnares . Trachtend zijn gedrag te verantwoorden beweerde hij in een geestelijke crisis te zitten. Hij had niet gerekend op de gave van Pater Pio die met luide stem zei tegen de man die voor hem geknield zat: " Wat, een geestelijke crisis! Je bedriegt je echtgenote en God is kwaad op jou. Ga weg!"

Een man vertelde eens: ik had beslist te stoppen met roken en dat offer op te dragen aan Pater Pio. De eerste avond, pakje sigaretten in de hand, bekeek ik de beeltenis van

Vervolg pagina 28

Toen P.P. langs hem voorbijkwam, fluisterde hij hem toe: "Is het niet waar, generaal, dat u die avond aan de dood ontsnapt bent?"

Helderziendheid en het lezen van de menselijke ziel

Helderziendheid is een speciale gave, in hoofdzaak toegeschreven aan heiligen, die toelaat duistere feiten of gebeurtenissen te voorzien. Deze gave maakt het ook mogelijk te zien en te horen van op afstand, in tijd en ruimte, zonder tussenkomst van zintuigen of geestelijke vermogens. Bij Pater Pio was die gave zo ontwikkeld dat hij letterlijk de ziel van mensen kon lezen. Er zijn verschillende getuigenissen die interventies van Pater Pio, namelijk in zijn biechtstoel, bevestigen.

Een dame uit Bologna vertelde: op een dag bracht mijn moeder een bezoekje aan pater Pio met vrienden. Wanneer ze aankwam in San Giovanni Rotonda, ontmoette ze in de sacristie van het klooster de aanbieder priester die haar zei: "Wat doe jij hier? Ga onmiddellijk naar huis: je man is ziek." Bij die woorden was mijn moeder stomverbaasd: immers, toen ze haar huis verlaten had was de toestand van haar man stabiel. Ze verliet San Giovanni Rotondo met de eerste trein. Wanneer ze helemaal ongerust thuis kwam vernam ze het nieuws omtrent haar man. Men vertelde haar dat er geen verandering was maar dat hij gedurende de nacht zware ademhalingsmoeilijkheden had gekend, net alsof iets de keel blokkeerde. Mijn moeder wou zeker zijn en telefoneerde onmiddellijk de dokter. Rond elf uur 's avonds werd mijn vader binnengebracht in het ziekenhuis om daar met spoed geopereerd te worden. De chirurg die de interventie leidde, haalde uit de keel van mijn vader een grote hoeveelheid etter. Pater Pio had het voorgevoel gehad dat een gevaar mijn Pater bedreigde en zijn gebeden en zijn raad hadden een zeer positieve invloed op zijn gezondheidstoestand.

Een van de spirituele zonen van Pater Pio leefde in Rome. Op een dag bevond hij zich onder vrienden en verzuimde, door een schaamtegevoel, het Heilig Sacrament te eren door zijn hoed af

Maria, de moeder van een kindje dat kort na de geboorte ziek was geworden, vernam dat het kleintje afzag van een mysterieuze kwaal die waarschijnlijk ongeneeslijk was. Nadat ze de sombere prognose van de dokters had gehoord, besloot Maria zich naar San Giovanni Rotondo te begeven.

Ze woonde in een streek die gelegen was aan de andere kant van 'de Pouilles', maar had dikwijls horen spreken van een gestigmatiseerde monnik die mirakels bekomen had, zieken genas en hoop bracht aan de ongelukkigen. Tijdens die lang tocht stierf het kind. Nadat ze heel de nacht voor het kindje gezorgd had in de trein wikkeld Maria het kleintje in klederen en legde het neer in haar malletje. 's Anderendaags kwam ze in San Giovanni Rotondo aan, verbouwereerd omdat ze haar zoon verloren had, van wie ze danig veel hield, maar toch nog altijd beziel met een groot geloof.

's Avonds schoof ze mee aan in de rij om te biechten bij de monnik van Gargano, terwijl ze de mallette waarin het lichaam van haar zoon lag, dicht tegen zich aan drukte. Hij was nu reeds meer dan vierentwintig uur dood.

Toen ze aankwam bij pater Pio die in zijn biechtstoel gebogen zat, terwijl hij bad, knielde Maria neer terwijl ze warme tranen weende en zijn hulp inriep.

Hij bekeek haar heel intens. Maria opende de mallette en toonde hem het levenloze lichaampje. Diep ontroerd, in verwarring gebracht door de smart van deze moeder, nam pater Pio het kind, legde op zijn hoofd één van zijn gestigmatiseerde handen en sprak een gebed uit, terwijl hij de ogen ten hemel opsloeg.

Weinig later bewoog het kind eerst de benen en dan de armen, alsof het uit een lange slaap ontwaakte. Pater Pio zegde tot Maria: 'Moeder, waarom roep je zo, zie je niet dat je kind slaapt?' Maar het geroep van de vrouw trok de aandacht van de menigte en lokten applaus uit. Allen spraken van een mirakel. Het gebeurde in mei 1925 en de telegrafisten van heel de wereld hebben het nieuws overgebracht van de nederige monnik die de kreupele genas en doden deed verrijzen.

Op een avond na een oponthoud in het klooster bemerkte een ingenieur bij het buitengaan dat het hevig regende. "En ik heb niet eens een paraplu bij", zegde hij tegen pater Pio. "Kunt u me niet hier houden tot morgen? Anders ben ik zo nat als een visser."

Vervolg pagina 12

"Nee mijn zoon, dat is niet mogelijk. Maar maak je geen zorgen. Ik zal je vergezellen." De ingenieur had aan deze penitentie maar al te graag willen ontsnappen ook al werd ze verzacht door de geestelijke assistentie van pater Pio. Hij zette zijn kraag recht, drukte zijn hoed stevig op zijn hoofd en maakte zich dapper klaar voor de twee kilometer die hij van het dorp verwijderd was. Hoe groot was zijn verbazing toen hij het klooster verliet en daar bemerkte dat de stortbui plots was gaan luwen. Het motregende amper toen hij bij de familie aankwam die hem de kamer had verhuurd. "Lieve hemel!" riep de vrouw uit toen ze de deur hoorde opengaan. "U moet nat zijn tot op uw vel!" – "Helemaal niet!" antwoordde hij, "Het regent bijna niet meer!" De landbouwers keken elkaar verbaasd aan: "Hoezo, regent het niet meer? Maar het is een echte zondvloed! Luister!" Ze gingen buiten op de drempel van de deur staan en zagen dat het echt pijpenstelen regende. "Het regent al een uur aan een stuk. Hoe hebt u het klaargespeeld om daar droog doorheen te komen?" – "Pater Pio had gezegd dat hij me zou vergezellen." – "Ha! Als pater Pio u dat gezegd heeft..." Het incident was gesloten. Ze gingen aan tafel. "Natuurlijk!" zei de vrouw terwijl ze het bord dampende soep bracht, "Het gezelschap van pater Pio is zeer zeker meer waard dan alle paraplu's!"

Een man uit Ascoli Piceno vertelde: "Einde van de jaren 60 kwam ik naar San Giovanni Rotondo met mijn vrouw om te biechten bij pater Pio. Nadat ik goede raad en enkele berispingen had gekregen was ik die avond nog in de kloostergang. Pater Pio zag me en zei: "Ben je hier nog?" – "Pater, mijn 'muisje' (kleine Fiat) wil niet vertrekken", antwoordde ik bezorgd. "En wat voor iets is dat 'muisje'?" vroeg de dierbare confrater nog. "Een auto", voegde ik er aan toe. "Laten we er eens naar gaan kijken", repliceerde pater Pio. Toen we bij de auto waren verzocht hij me kalm te vertrekken. We reden de ganse nacht en 's ochtends bracht ik de auto naar de garage om het startprobleem te laten oplossen. Na onderzoek zei de mecanicien dat de elektrische installatie volledig defect was en hij wilde niet geloven dat de auto in deze staat meer dan 400 kilometer had gereden, van San Giovanni Rotondo tot Ascoli Piceno. Ik dankte pater Pio in mijn binnenste, totaal verbijsterd en verwonderd tegelijk."

Wanneer ik hem echter genaderd was, bleek hij verdwenen".

In 1951 ging P.P. voor in een mis in de kapel van een zusterklooster in Tjechoslovakije. Na de viering begaven de Zusters zich naar de sacristie om hem te bednaken en hem uit te nodigen op een kop koffie. Welnu, in de sacristie was niemand te zien. Aldus kwamen de Zusters tot de ontdekking dat P.P. zich onder hen had begeven bij wijze van bilocatie.

In 1956 diende P.P. in bilocatie de mis voor de primaat van Hongarije in een gevangenis in Budapest. Iemand was op de hoogte van de zaak en vroeg hem: "U hebt de mis gediend en u hebt met hem gesproken, maar achteraf zijt u ook nog bij hem op bezoek geweest in de gevangenis". P.P. gaf als antwoord: "Natuurlijk heb ik hem gezien, als ik met hem gesproken heb".

Eerwaarde Moeder Speranza, stichteres van de orde van de dienaressen van de barmhartige Liefde, vertelde dat ze P.P. een jaar lang dagelijks in Rome had gezien. Welnu, P.P. begaf zich slechts bij uitzondering naar Rome, zoals die keer in 1917 toen hij een religieuze begeleidde die verlangde in te treden in een klooster. Het bleek hier om het verschijnsel van bilocatie te zijn.

De Italiaanse generaal Cadorna viel na de nederlaag te Caporetto in ene zware depressie en besliste aan zelfdoding te doen. Op een avond gaf hij het bevel niemand binnen te laten en trok zich terug in zijn verblijfplaats. Eenmaal alleen in zijn kamer, nam hij zijn pistool en hield hem met de loop tegen zijn slaap. Daarop hoorde hij een stem: "Wel, generaal, wil je nu werkelijk zulke stommiteit uithalen?" Die stem en die aanwezigheid van de monnik grepen de generaal erg aan; hij stond aan de grond genageld. Daarop vroeg hij de wachters hoe de monnik in zijn kamer was kunnen binnendringen. Zij echter verklaarden niemand te hebben gezien. Later las de generaal in de krant dat een monnik die in Gargona verbleef, wonderen verrichtte. Incognito begaf hij zich naar San Giovanni Rotondo waar hij de monnik herkende die hij gezien had: het was P.P. in hoogsteigen persoon. Nog was hij niet aan het einde van zijn verrassing.

Ik zou dodelijk zijn neergestort, als ik geen gebarde monnik had gezien, die me zachtjes neer plaatste bij de ingang van mijn commandopost. U kunt zich de verwondering indenken toen ik mijn relaas deed, maar precies het feit dat ik gezond en gered was bracht iedereen tot geloof. Enkele dagen later was ik met verlof en keerde naar huis terug. Toen toonde mijn moeder mij een foto van pater Pio, aan wie ze mijn bescherming had toevertrouwd. Ik herkende onmiddellijk de monnik die mij het leven had gered”.

De echtgenote van een industrieel uit Liguria verbleef bij haar dochter te Bologna. Ze had een tumor in de arm. Na een gesprek met haar dochter besloot ze zich te laten opereren. De chirurg vroeg om nog enkele dagen te wachten – de tijd nodig om een afspraak voor de chirurgische ingreep vast te leggen. In die tussentijd stuurde haar schoonzoon een telegram naar pater Pio met het verzoek om ten voordele van zijn schoonmoeder tussen te komen. Het uur waarop pater Pio het telegram werd overhandigd, zag de dame die alleen in de woonkamer van haar dochter was, een kapucijnermonnik binnenkomen, die zei: “ik ben pater Pio van Pietrelcina”. Hij vroeg haar wat de chirurg had gezegd en spoorde haar toen aan om zich tot de heilige Maagd te wenden. Dan maakt hij een kruisteken over de arm, groette en verdween. De dame riep de dienstmeid, haar dochter en schoonzoon en vroeg waarom ze het bezoek van pater Pio niet hadden aangekondigd. Ze antwoordden dat ze hem niet hadden gezien en niemand hadden binnengelaten. 's Anderendaags, toen de chirurg bij de dame kwam om de operatie voor te bereiden, was de tumor verdwenen.

Pater Pio ging in bilocatie bij de bisschop die hem tot priester had gewijd op 10/08/1910 in de kathedraal van Benevento. Op het einde van zijn leven werd de bisschop door pater Pio op zijn dood voorbereid.

De zalige Dom Orion gaf een getuigenis over het vermogen van P.P. om zich op twee plaatsen tegelijkertijd te bevinden: “Gedurende de plechte zaligverklaring van de kleine Teresia van Lisieux zag ik P.P. glimlachend naar mij toekomen. Ik baande mij een weg tussen het volk om hem tegemoet te gaan.

Het was helemaal niet nodig om hem tien keer hetzelfde te zeggen, ook niet in gedachten. Een plattelandsvrouw, een goed mens, had een man die zwaar ziek werd. Ze liep dadelijk naar het klooster. Maar hoe kon ze bij pater Pio geraken?

Om bij hem te biechten moest je minstens drie dagen je beurt afwachten. Tijdens de mis liep het arme mens bezorgd heen en weer, van rechts naar links en van links naar rechts, en vertrouwde wenend haar groot probleem toe aan de Moeder van genade, door bemiddeling van haar trouwe dienaar.

Ook terwijl pater Pio biecht hoorde deed ze precies hetzelfde.

Uiteindelijk slaagde ze erin tot de veelbesproken kloostergang door te dringen en een glimp van pater Pio op te vangen. Toen hij haar bemerkte zei hij haar met een strenge blik:

"Kleingelovige vrouw, wanneer zul je eindelijk ophouden mijn hoofd te breken en mijn oren te doen tuiten? Ben ik soms doof? Je hebt het me al vijf keer gezegd: langs rechts, langs links, langs vóór en langs achter. Ik heb het allang begrepen! Ga vlug naar huis, alles is in orde!" En werkelijk, haar echtgenoot was genezen.

Genezingen

In 1919 was er een 62-jarige man uit Foggia die steunde op twee stokken om te lopen. Door van een koets te vallen had hij zijn benen gebroken en de dokters slaagden er niet in hem te genezen. Pater Pio hoorde zijn biecht en zei hem daarna: "Sta op en vertrek! Die stokken moet je wegwerpen". De man gehoorzaamde terwijl allen met verbazing toekeken.

Een opzienbarende gebeurtenis die alles in rep en roer zette overkwam een veertienjarige in 1919. Op vierjarige leeftijd getroffen door tyfus, was hij slachtoffer gebleven van een vorm van Engelse ziekte (rachitis) die zijn lichaam misvormde en twee opzichtige bochels veroorzaakte. Op een dag hoorde pater Pio hem de biecht en raakte hem daarna aan met zijn gestigmatiseerde handen. De jongen stond op van de bidstoel, kaarsrecht, zoals nooit tevoren.

Een jonge boerin van 29 jaar, genaamd Grazia en die blind geboren was, bezocht al een tijdje regelmatig de kleine kerk van het klooster. Op een dag vroeg Pater Pio haar of ze niet graag zou zien. "Natuurlijk zou ik dat willen," zei ze, "indien dat me niet tot de zonde zou brengen." Hij antwoordde haar: "Dan zal je genezen."

En hij stuurde haar naar Bari (Italië) om de vrouw van een briljant oogarts te ontmoeten. Na Grazia onderzocht te hebben, zei de oogarts aan zijn vrouw: "Ik kan niets doen voor dit meisje. Als Pater Pio een mirakel wil vragen, kan hij haar genezen.

Maar ik moet haar naar huis sturen zonder een operatie." De vrouw van de dokter stelde voor: "Aangezien Pater Pio haar gestuurd heeft, kan je niet één oog opereren?"

De dokter liet zich overtuigen en opereerde eerst één oog, daarna het anderen en Grazia was genezen. Terug in San Giovanni Rotondo, liep Grazia naar het klooster en wierp zich aan de voeten van Pater Pio.

Deze zweeg een ogenblik, starend in de verte, terwijl hij het meisje geknield liet zitten; daarna zei hij haar recht te staan. Maar het meisje vroeg hem onophoudelijk: "Zegen mij, vader, zegen mij." Zelfs nadat Pater Pio een kruisteken over haar gemaakt had, wachtte Grazia onbeweeglijk. Toen ze blind was, zegende Pater Pio haar door haar de handen op te leggen. Omdat ze bleef herhalen: "Zegen mij, vader, zegen mij." zei hij tot haar: "Wat wil je als zegening, meisje? Een emmer water over je hoofd?"

Een vrouw vertelde: "In 1947 was ik 38 jaar en ik op de radiografie hadden ze een tumor in mijn ingewanden vastgesteld. Een chirurgische ingreep was noodzakelijk. Alvorens naar het ziekenhuis te gaan, ging ik te biechten bij Pater Pio. Mijn man, mijn dochter en haar vriendin gingen mee naar San Giovanni Rotondo. Ik wou mijn probleem aan Pater Pio toevertrouwen, maar op een gegeven moment verliet hij de biechtstoel en ging weg. Teleurgesteld omdat ik niet had kunnen biechten bij hem, begon ik te wenen. Mijn man vertelde aan een andere monnik de reden van onze pelgrimstocht. De monnik beloofde er met Pater Pio over te praten. Kort daarna, in de gang van het klooster, riep men mij. Pater Pio, omringd door velen, luisterde aandachtig naar mij. Hij vroeg naar de reden van mijn bezoek en stelde me

Een gepensioneerde legerofficier kwam op een dag de sacristie binnen. Hij ziet pater Pio en zegt: "U bent het werkelijk, alle twijfel is uitgesloten". Hij kwam dichterbij, knielde voor pater Pio en weende, terwijl hij zei: "Dank U pater omdat U mijn leven heeft gered". Daarna vertelde de man aan de aanwezigen: "Ik was infanteriekapitein. Op een dag zag ik midden op het slagveld in volle strijd een monnik met een bleek gezicht en expressieve ogen, die me zei: 'Mijnheer de kapitein, ga weg van hier!'. Ik ging op hem af en alvorens ik bij hem was, ontplofte een granaat vlak op de plek waar ik tevoren stond en liet een gapende afgrond achter. Ik keerde me naar de monnik, maar hij was verdwenen". Pater Pio had hem in bilocatie het leven gered.

Priester Alberto, die pater Pio in 1917 leerde kennen, vertelde: "Ik zag pater Pio onbeweeglijk aan het venster zitten, terwijl hij naar de bergen keek. Ik kwam nader om hem de hand te kussen, maar hij deed alsof hij me niet zag en zijn hand leek me verstijfd. Dan hoorde ik hem duidelijk de absolute formule uitspreken. Even later leek hij te ontwaken uit een slaap, zag me en zei: "Bent u hier? Ik had u niet gezien". Enkele dagen later kwam een telegram uit Torino aan voor onze overste. Daarin werd hij bedankt om pater Pio naar het sterfbed te zenden. Toen begrepen we dat de zieke gestorven was op hetzelfde moment dat pater Pio de absolute woorden te San Giovanni Rotondo had uitgesproken. Onze overste had hem natuurlijk niet naar de stervende gestuurd, maar pater Pio was er in bilocatie.

In 1946 kwam er een Amerikaanse familie uit Philadelphia naar San Giovanni Rotondo om pater Pio te bedanken. Hun zoon was immers tijdens de Tweede Wereldoorlog piloot van bommenwerpers en hij was gespaard gebleven boven de Stille Oceaan dank zij pater Pio. Toen hij zich klaarmaakte om na een bombardement terug te keren naar het eilandje waar hij was gevestigd, werd hij geraakt door Japanse jachtvliegtuigen. De piloot vertelde: "Het vliegtuig stortte neer en ontplofte nog voor dat mijn bemanning de tijd had om met hun parachute te springen. Ik kon wel springen, ook al herinner ik me niet hoe. Ik probeerde mijn parachute te openen zonder succes.

Ze zei alleen: 'Wat een mooi sereen gezicht heb je!' We bleven nog een ogenblik om te bidden en begaven ons dan naar de uitgang. Het is pas dan dat mijn vrouw beseftte wat er gebeurd was. Ze zei: 'Guiseppe, maar je stapt'. Ik hield stil en bekeek met verbijstering de krukken die ik in de hand hield. Ik antwoordde haar: 'Het is inderdaad waar, ik stap en voel geen enkele pijn.' Mijn zoon voegde er aan toe: 'Papa, toen je bij Pater Pio was, heb je neergeknield.' Ik kon me op een natuurlijke wijze bewegen zonder pijn of moeite. Ik trok mijn broekspijp omhoog en onderzocht mijn linkerbeen. De pijnlijke wonden waren genezen, en er bleven enkele nette droge littekens over. Toen riep ik uit: 'Ik ben werkelijk genezen' en toen barstte ik in tranen los. De terugkeer naar huis werd een lange dankzegging. Overal hield ik stil om te vertellen wat mij overkomen was. Ik ging terug naar de dokters van de orthopedische kliniek te Sienna om mijn been te laten zien. Ze waren vooral verbaasd toen ze me zagen stappen. De foto's toonden weliswaar geen enkele verandering aan mijn been aan, dat wil zeggen dat de stijfheid aan de linkerknie er nog steeds was en dat ik medisch gezien onmogelijk kon stappen. Mijn geval werd voorgelegd tijdens een medisch congres te Rome. Ik kreeg bovendien het bezoek van talrijke, befaamde specialisten uit het buitenland, die ook verbaasd waren.

Bilocatie

Bilocatie is in feite het gelijktijdig aanwezig zijn op twee verschillende plaatsen. De christelijke traditie is rijk aan bilocatieverhalen. Vele heiligen ontvingen die gave, onder wie ook pater Pio. Hier volgen enkele getuigenissen.

Mevrouw Maria was een geesteskind van pater Pio. Op een avond sluimert Maria's broer in, terwijl hij aan het bidden is. Plots voelt hij een klap op zijn rechterwang. Volgens het geluid dat de klap maakte, had hij de indruk dat de hand die hem geslagen had, gehandschoend was. Hij dacht onmiddellijk aan pater Pio. 's Anderendaags vroeg hij aan pater Pio of hij hem geslagen had. Die antwoordde: "Slaap je terwijl je bidt?". Het was dus pater Pio, die de aandacht van de man wou trekken onder een vorm van bilocatie.

gerust, zeggend dat ik in goede handen was en dat hij voor mij zou bidden, wat me verwonderde want Pater Pio kende me niet noch de chirurg.

Ik onderging de ingreep met hoop en sereniteit. De chirurg was de eerste die van een mirakel sprak. Met de radiografie in de handen, nam hij de appendix uit want er was geen spoor meer van de tumor. De chirurg, die niet gelovig was, bekeerde zich en liet in alle kamers van het ziekenhuis kruisbeelden plaatsen. Na een korte herstelperiode ging ik terug naar San Giovanni Rotondo om Pater Pio te zien. Hij was op weg naar de sacristie maar toen hij me zag, draaide hij zich om en zei glimlachend: "Zoals je ziet, ben je teruggekeerd..." Ik kuste zijn hand en door de emotie hield ik zijn hand tussen de mijne.

Een man vertelde: "ik had al enkele dagen een zeer pijnlijke zwelling aan mijn linkerknie. De dokter had me gezegd dat het vrij gecompliceerd was en had me een reeks injecties voorgeschreven. Vooraleer aan deze behandeling te beginnen, kwam ik op het idee Pater Pio te consulteren.

Na gebiecht te hebben, vertelde ik hem over mijn knie en vroeg hem voor mij te bidden. Tegen het einde van de namiddag, toen ik bijna ging vertrekken, verdween de pijn plots.

Ik bestudeerde mijn knie. Hij was niet meer gezwollen en zag er net hetzelfde uit als mijn rechterknie.

Ik keerde terug al lopend om Pater Pio te bedanken. "Je moet mij niet bedanken, maar God." zei Pater Pio. En met een glimlach voegde hij erbij: "Zeg aan je dokter dat hij zijn injecties aan zichzelf toedient."

Een vrouw vertelde: "In 1952, na een normale zwangerschap, waren er bij de geboorte wat complicaties zodat men de forceps moest gebruiken om mijn zoon ter wereld te brengen. Men diende me in allerijl een bloedtransfusie toe die van een verkeerde bloedgroep bleek te zijn: men gaf me bloed van de groep A terwijl ik bloedgroep O heb. Deze vergissing bracht serieuze complicaties met zich mee: hoge koorts, stuipen, een longembolie, flebitis aan de onderste ledematen en bloedvergiftiging.

Een priester kwam me de laatste sacramenten toedienen. Ik ontving de H. Communie die ik met een beetje water moest nemen. Mijn ouders vergezelden de priester tot aan de uitgang en ik bleef alleen achter in mijn kamer. Pater Pio verscheen aan mij en zei: "Ik ben Pater Pio. Je zal niet sterven. Bid het Onze Vader en kom me later eens opzoeken." Zieltogend deed ik de moeite me rechtop te zetten. Toen mijn ouders terugkeerden, vertelde ik hen over mijn visioen en ik vroeg hen samen met mij het Onze Vader te bidden. Vanaf dat moment begon ik me beter te voelen. De dokters onderzochten me en oordeelden, rekening houdend met de ernst van mijn toestand, dat er een mirakel gebeurd was. Enkele maanden later ging ik naar San Giovanni Rotondo om Pater Pio te bedanken die me zijn hand gaf om te kussen. Terwijl ik hem bedankte, nam ik een doordringende viooltjesgeur waar. Pater Pio zei: "Je hebt een mirakel verkregen, maar je moet mij niet bedanken, maar het H. Hart van Jezus die jou aan mij heeft toevertrouwd omdat je Hem trouw bent en je devoties van de eerste vrijdag van de maand gedaan hebt."

Een dame vertelde : "Wegens buikpijn moest ik in 1953 onderzoeken ondergaan. De resultaten toonden aan dat een dringende chirurgische ingreep noodzakelijk was.

Een vriendin, die ik van mijn ziekte op de hoogte had gesteld, raadde me aan om naar Pater Pio te schrijven om zijn advies en gebed te vragen.

Padre Pio raadde me aan om naar het ziekenhuis te gaan, en voegde eraan toe dat hij voor mij zou bidden. Vooraleer ze de ingreep uitvoerden, voerden de artsen nog andere tests uit en stelden, tot hun grootste verbazing, vast dat ik niets meer mankeerde.

Dit gebeurde veertig jaar geleden en niet alleen bedank ik Padre Pio nogmaals hiervoor, ik raad ook iedereen aan deze heilige, van wie de bemiddeling geen enkele twijfel lijdt, te aanroepen."

Een vrouw vertelde: "In 1954 werkte mijn vader, toen 47 jaar, als spoorwegbeambte. Hij werd door een vreemde ziekte getroffen die hem het gebruik van zijn onderste ledematen deed verliezen. De zorgen die hij ontving brachten geen enkele verbetering en, na twee jaar, vreesde mijn vader om zijn job te

Zolang ik tijdens die reis op de berrie bleef liggen had ik niet al te veel pijn maar telkens ik in of uit het compartiment moest, voelde ik een vreselijke pijn. De eerste halte was Rome. Er was slechts één trein naar San Giovanni Rotondo en die vertrok 's morgens vroeg. Wij besloten de nacht door te brengen in een herberg. Maar toen ik probeerde mij te verplaatsen met mijn krukken, viel ik in een plas. De spoorwegbedienden kwamen mij ter hulp en stelden mij in het station een lokaal ter beschikking waar ik de nacht kon doorbrengen. De volgende morgen namen mijn vrouw, mijn zoon en ik de trein naar San Giovanni Rotondo. Het station bevond zich op ongeveer twee kilometer van de Kapucijnenkerk en de straten waren niet geplaveid. Ik weet niet hoe ik er in geslaagd ben de kerk te bereiken. Nauwelijks binnen liet ik mij op een bank vallen en verloor bijna het bewustzijn. Vermits ik nooit een foto van Pater Pio gezien had kon ik hem onmogelijk herkennen. Er waren meerdere Kapucijnen in de kerk. Niet ver van mij was een priester de biecht aan het horen van vrouwen. De gordijnen van de biechtstoel waren half open. De priester hield de ogen neergeslagen en de handen in de mouwen van zijn soutane. Toen hij de rechterhand ophief om de absolute te geven merkte ik dat hij halve handschoenen droeg. Ik dacht: 'Hij is het!'. Op hetzelfde ogenblik hief Pater Pio de ogen op en bekeek mij gedurende twee of drie seconden. Toen begon mijn lichaam te beven zoals het effect van een elektrische schok. Enkele minuten later verliet Pater Pio de biechtstoel en ging weg. Tegen 16 uur waren wij opnieuw in de kerk. Pater Pio was terug in de biechtstoel. Enkele personen waren voor mij om te biechten. Toen mijn beurt kwam begaf ik mij steunend op mijn krukken tot bij de geestelijke. Ik probeerde iets te zeggen maar hij gaf er mij niet de tijd voor. Hij begon met mij te praten, schetste gans mijn leven en beschreef mijn karakter en mijn gedrag. Geboeid door zijn woord vergat ik aan mijn been te denken. Toen Pater Pio de hand ophief om mij de absolute te geven voelde ik dezelfde schok die mij ook 's morgens had getroffen. Zonder er aan te denken knielde ik neer en maakte het kruisteken. Daarna, zonder aan mijn been te denken, stond ik op, nam mijn krukken en ging gewoon weg. Mijn vrouw, die zich in de kerk bevond, zag mij terugkeren met mijn krukken in mijn hand, maar ook zij merkte niets op.

Bovendien gingen de wonden veroorzaakt door de talrijke ingrepen niet dicht. Vermits elke poging om het beengewricht te herstellen mislukt was, besloten de dokters van de orthopedische kliniek van Sienna om onder algemene verdoving "het gedwongen plooiën van de knie" op de Zuppingertafel te proberen. Helemaal ook deze ingreep mislukte omwille van de vergroeiing van spieren en gewrichtsbanden die het gewricht blokkeerden. De zieke vertelde daarover het volgende: "De dokters gebruikten zoveel kracht dat er een nieuwe breuk van het dijbeen werd veroorzaakt, zodat ik opnieuw twee maanden met het linkerbeen in het gips zit." Begin 1948 werd ik ongeneeslijk verklaard en ontslagen in de orthopedische kliniek te Sienna. Ik was toen pas 35 jaar en kon me niet neerleggen bij het feit zo de rest van mijn dagen door te brengen. Vastbesloten mij tot andere specialisten te wenden, had ik nochtans weinig hoop op genezing en vreesde voor een nieuwe heelkundige ingreep. Ik was ontmoedigd en boos als een gekwetst dier. Ik wilde niemand zien. Ik wilde niet meer leven. Mijn echtgenote probeerde me aan te moedigen maar ik werkte mijn pijn op haar uit. Om te stappen behielp ik mij met krukken, maar een afstand afleggen lukte niet, want mijn been was niet alleen stijf maar bleef bedekt met pijnlijke, bloederige wonden. Dikwijls probeerde ik alleen te lopen, wanneer ik viel werd ik kwaad en vervloekte God en iedereen. Mijn vrouw was gelovig maar ik niet. Zij ging naar de kerk en ik was daarvoor boos op haar. Ik vloekte van teleurstelling, wat mijn echtgenote deed wenen. Op een dag kwam een geestelijke conferentie houden op onze parochie. Hij had horen spreken over mijn geval en probeerde mijn vrouw te troosten en op te beuren. 'Waarom ga je niet eens de kapucijnen pater Pio opzoeken in San Giovanni Rotondo? Heeft u nooit gehoord van de mirakelen die hij bekomen heeft?' Hoopvol bracht mijn vrouw mij die woorden over, die ik echter aanhoorde met een bittere lach, vloeken en verwensingen tegen Pater Pio. Mijn vrouw wilde haar hoop niet verliezen en ze schreef meerdere malen naar de geestelijke, doch er kwam nooit een antwoord. Mijn vrouw sprak me opnieuw over Pater Pio en verzocht me met aandrang naar haar te luisteren. Gezien mijn toestand al maar slechter werd en ik vreesde dat mijn leven ten einde was, zei ik ten einde raad aan mijn vrouw: "Goed, laten we hem een kans geven." Het werd een bewogen reis.

verliezen. Aangezien de situatie steeds verslechterde, raadde een van mijn ooms aan om naar San Giovanni Rotondo te gaan, naar een kapucijn, die, naar zijn mening, van de Heer uitzonderlijke krachten had ontvangen.

Met veel moeite, trok mijn vader, vergezeld van en geholpen door mijn oom, naar het kleine centrum in Gargano. Aan de kerk gekomen zag hij Pater Pio.

Deze merkte op dat mijn vader zich met moeite door de menigte bewoog en zei hardop: "Laat deze spoorwegbeambte voorbijgaan!" Nochtans kende Pater Pio mijn vader niet, en evenmin wist hij dat hij een spoorwegbeambte was.

Gedurende ongeveer een uur onderhield Pater Pio zich broederlijk met mijn vader. Hij legde de hand op zijn schouder, troostte hem met een glimlach en gaf hem enkele bemoedigende woorden.

Toen hij wou vertrekken, merkte mijn vader niet onmiddellijk dat hij was genezen, maar mijn oom, totaal verrast, volgde hem, terwijl hij zijn beide stokken droeg!"

In Puglia, in Italië, stond een heel materialistisch ingestelde man bekend voor zijn heftigheid waarmee hij de godsdienst bestreed. Zijn echtgenote was religieus, maar hij had haar formeel verboden om naar de kerk te gaan, of zelfs hun zonen over God te spreken. In 1950 werd deze man ziek. De diagnose was verpletterend: "ongeneeslijk gezwellen aan de hersenen en aan het rechteroor". De zieke vertelt: "Ik werd naar het ziekenhuis van Bari gebracht. Ik had schrik om te lijden en om te sterven. Ik was zo bang dat mijn ziel begon te verlangen zich tot God te wenden, iets wat ik niet meer had gedaan sinds mijn kinderjaren. Van Bari werd ik naar Milaan gebracht om er een chirurgische ingreep te ondergaan die mij misschien het leven ging redden. Mijn arts deelde me mee dat het om een heel gewaagde ingreep ging, waarvan het onmogelijk was om de afloop te voorzien. Terwijl ik in Milaan was, droomde ik op een nacht van Pater Pio. Hij legde me de handen op en zei me: "Binnen afzienbare tijd zul je genezen." 's Ochtends voelde ik me beter. De artsen waren verbaasd om me in een betere toestand te zien, maar oordeelden toch dat een tussenkomst absoluut noodzakelijk was. Even voor de ingreep sloeg ik in paniek en ik vluchtte het ziekenhuis uit.

Ik ging naar mijn ouders in Milaan, waar mijn vrouw zich eveneens bevond. Na enkele dagen kwam de pijn terug en die werd zo hevig dat ik naar het ziekenhuis moest terugkeren. De artsen, die verontwaardigd waren over mijn vlucht, wilden me niet behandelen, maar volgden tenslotte hun professionalisme. Niettemin, alvorens de ingreep te beginnen, voerden ze nog enkele tests op me uit.

Tot hun grote verbazing stelden zij geen enkel spoor meer vast van het gezwel. Ik was eveneens verrast, hoewel minder verbaasd dan de artsen, want terwijl ik de onderzoeken onderging, had ik een hevige geur van violettes, het teken van de aanwezigheid van Pater Pio, waargenomen. Alvorens het ziekenhuis te verlaten, vroeg ik de rekening van de honoraria.

Men antwoordde me: "U moet ons niets betalen, aangezien wij niets gedaan hebben om u te genezen." Na mijn ontslag uit het ziekenhuis, besloot ik naar San Giovanni Rotondo te gaan, samen met mijn echtgenote, om Pater Pio te bedanken.

Ik was er zeker van dat hij het was die me had genezen. Maar toen ik de kerk van het klooster van Notre-Dame-de-Grâces binnenging, verloor ik door een helse pijn het bewustzijn. Twee mannen droegen me naar de biechtstoel van Padre Pio. Toen ik weer bij bewustzijn was, zei ik hem, nauwelijks ziende en nog altijd heel zwak: "Ik heb vijf zonen en ik ben zeer ziek; red mij, Pater, red mijn leven."

Hij antwoordde me: "Ik ben God niet - ik ben evenmin Jezus Christus; ik ben een priester zoals de anderen, niet meer en niet minder. Ik verricht geen wonderen." Maar ik smeekte en hilde: "Alstublieft, Pater, red mij..." Pater Pio hield een moment stilte, hief vervolgens de ogen ten hemel en ik zag dat hij bad. Opnieuw nam ik een hevige geur van violettes waar. Vervolgens zei Pater Pio me: "Keer naar huis terug en bid.

Ik zal voor jou bidden. Je zult genezen." Ik keerde naar huis terug en mijn ziekte verdween."

Een man vertelde: "Verschillende jaren geleden, in 1950, werd mijn schoonmoeder in het ziekenhuis opgenomen met de bedoeling een kwaadaardig gezwel chirurgisch te verwijderen in de linker zijde. Enkele maanden later, moest zij een andere ingreep ondergaan, deze keer aan de rechterzijde. Aangezien het gezwel zich begon uit te zaaien, gaven de artsen van het ziekenhuis van

Milaan de zieke nog slechts drie of vier te leven. In Milaan sprak iemand ons over Padre Pio en over de wonderen die aan zijn bemiddeling worden toegekend. Ik vertrok onmiddellijk naar San Giovanni Rotondo.

Wanneer het mijn beurt om te biechten was, vroeg ik Padre Pio om de gunst van de genezing voor mijn schoonmoeder. Padre Pio zuchtte tweemaal en zei "Laten we allemaal bidden en zij zal genezen". Zo gebeurde het ook.

Na de tussenkomst herstelde mijn schoonmoeder en ze ging Padre Pio bedanken die haar glimlachend zei: "Ga in vrede, meisje! Ga in vrede!"

In plaats van drie of vier maanden die de artsen haar hadden gegeven, leefde mijn schoonmoeder nog negentien jaar, Padre Pio voor eeuwig dankbaar."

Een nieuwe wonderbare genezing door de tussenkomst van Pater Pio werd ons meegedeeld. Inderdaad, een Toscaanse oudspoorwegbeampte, die geleefd heeft tot 1983 en de leeftijd van 70 jaar bereikt heeft beweerde al lang dat zijn toestand alle natuurwetten tarte. In 1945 woonde de man in de provincie Siena. Was gehuwd en vader van een jongentje. Hij werkte als opzichter van elektrische installaties bij een spoorwegmaatschappij. In de morgen van 21 mei 1945, toen hij zich per motorfiets naar zijn werk begaf, werd hij aangereden door een vrachtwagen. Hij werd in allerijl overgebracht naar het hospitaal waar de dokters een schedelbreuk vaststelden alsook een breuk van de linker wenkbrauw, een scheur van het linker trommelvlies alsook breuken van meerdere ribben en vijf breuken van het linkerbeen. Zijn toestand bleef kritisch gedurende meerdere dagen, maar stabiliseerde zich dan. Zijn herstel duurde lang en was bevredigend met uitzondering van het linkerbeen, waarvan de dokters er niet in sloegen om het terug goed te krijgen. De patiënt raadpleegde dokter na dokter. Uiteindelijk werd hij overgebracht naar de Orthopedische Kliniek van Sienna, waar hij gedurende anderhalf jaar werd verzorgd. Daarna werd hij behandeld in het Rizolli-hospitaal te Bologna. De eerste ingrepen brachten een gedeeltelijke genezing van de breuken aan het dijbeen, maar door complicaties bleef het been stijf. De dokters spraken over gewrichtsstijfheid aan de linker knie.

Vervolg pagina 20